

“Шукайте справжнє кохання у бібліотеках!”

В'ячеслав Брюховецький,
почесний Президент
Києво-Могилянської
академії

Він зробив неможливе, він повернув те, що вже було втрачене, завдяки йому, ми навчаємося в Могилянці, завдяки йому ми - прогресивні Спудеї! Весь час заклопотаний, але веселий та усміхнений, завжди привітний та відвертий – саме таким часто бачимо пана Брюховецького. Він встигає зробити все та бути всюди, та чи завжди вистачає часу на такі важливі речі як кохання? І що про це думає сама пані Брюховецька?

Кохання завжди приходить, інколи вчасно інколи й не зовсім... Здавалося б, які серйозні почуття можуть бути в дитячому віці? Та все ж це період в якому кожний другий може похизуватися своєю першою закоханістю...! Для когось це стало наукою, хтось про це не згадає зовсім, а хтось розсміється... Як не дивно, але ця доля не минула й нашого пана Брюховецького. Кохання зустріло його ще в п'ятирічному віці! І як не дивно він віднісся до почуттів досить серйозно, на відміну від обраниці...

- Дівчата в такому віці завжди до цього легко-важно ставляться, - з іронічною посмішкою згадує В'ячеслав Степанович

Одного разу, він в котре розповів цю історію на радіо, реакція ведучої була вражаючою. Розчулена до сліз, з тремтячим голосом, вона одра-

зу звернулася до слухачів: «Пані Зоє, якщо Ви чуєте нашу передачу, озвіться... будь ласка!» . Це було неймовірне бажання допомогти , надія на диво, але звичайно ж ніхто не відгукнувся, та пан Брюховецький і не сподівався на такий розвиток подій:

- Нащо ж я їй був тоді – старий? Це ж вже не той п'ятирічний красень..!

Але в дійсності ніхто й не знає, можливо, зараз пані Зоя жалкує про своє легковажне ставлення... Хто знає.

Розмірковуючи над вічним, В'ячеслав Степанович впевнений, що навчитися кохати неможливо і той хто не вміє любити – на полюбить!

- Кохання – це від душі, це потрібно відчувати!... Воно просто приходить, приходить раптово, й треба вміти його прийняти. Слід кохати і не на-

магатися осмислити це раціонально, бо з цього нічого не вийде! А людина, яка не відчула цього почуття за все життя – прожила свій вік марно!

Студентам у свою ж чергу почесний президент радить берегти свої почуття, ана питання, де ж шукати кохання, він відповів впевнено і з обуренням:

– Знайомтесь та шукайте справжню любов у бібліотеках! А де ж іще можна знайти гідного супутника життя?

Але у самого професора все сталося зовсім не так...

Часто кохання приходить в подорожах...Саме в той

«Одруження – найшаленіший вчинок в ім'я кохання»

час, коли людина десь далеко від своїх справ, турбот та повсякдення. Душа цвіте та мріє і все навколо посміхається! Саме в цей час В'ячеслав Степанович познайомився зі своєю дружиною – Ларисою... В одному з інтерв'ю він розповів дивні обставини їх зустрічі:

– Ми вчилися на одному факультеті, відтак поїхали групою студентів по Україні. А до моєї майбутньої дружини підбивав клинці однокурсник Малоросівлі, він і затримав її біля потяга. Коли вона увійшла до загального вагона, кожен уже зайняв полицю, тож їй навіть сісти було ніде. Це було влітку, сьома вечора, а всі її друзі вдали, що сплять... Я ж не міг при цьому лежати, тому поступився місцем їй, натомість сам простояв усю ніч. За це, мабуть, вона мене й полюбила.

При згадці про жінку з'являється тепла по-

смішка і ніжний погляд, адже саме вона і стала вірним другом та опорою у житті науковця! Це його найбільше та те єдине і неповторне кохання!

Але, як і інші, ця історія має два боки

В'ячеслав Степанович завжди розповідає історію його кохання, а дружина виступає у ролі слухача. Але Пані Лариса також дуже добре пам'ятає цю сторінку свого життя, вона трохи її розширила і розповіла як це було для неї:

– Це було моє закінчення третього курсу, В'ячеслав закінчував перший курс нашого ж факультету. В нас з першого ж курсу був такий літературно – мистецький гурток «Критичний гурток». І от після сесії нас возили по Україні і це була поїздка на Закарпаття. І звичайно ж нас було десь чоловік п'ятнадцять, всі третьокурсники і один першокурсник Брюховецький В'ячеслав! В нас уже була своя когорта однодумців, а він був так би мовити стороння людина і безперечно йому було трішки некомфортно. Я справді зайшла у вагон вже тоді, коли поїзд мав відправлятися, річ у тім що якраз його однокурсник позичав у мене фотоапарат і він його приніс до поїзда. Він мені його віддав, а потім я зайшла до вагону з фотоапаратом і речами, а місць уже не було... І це було дуже дивно, що цей дивак першокурсник, раптом пропонує мені місце! Таке благородство я й тоді не могла не оцінити, але на той час в певних середовищах це вважалося нормою. І я сприйняла це за норму, але все таки

оцінила. Потім, коли ми поїхали до Львова (це був поїзд Київ – Львів), і мали цілий день ходити по місту, а на вечір сіли в потяг Львів-Ужгород, ми вже з ним спілкувалися, знаходили спільні теми. Було дуже цікаво. А коли вже їхали Ужгородським поїздом ми вже сиділи поруч, а подружки однокурсниці дивилися на мене здивованими очима і питали: «Про що ти з ним розмовляти, що цікавого з ним може бути?». Ця поїздка тривала днів сім-вісім і ми вже подружилися. От наша дружба продовжи-

- Ще за часів, коли він писав свою докторську дисертацію, коли були маленькі діти і був час мені допомогати він якось дистанціювався. Так що я вже була загартована, і тут раптом його захоплення Академією, він з головою поринув, зранку до ночі, тож нічого дивного вже в цьому не було! І безперечно усвідомлюючи, яку благородну справу він робить, я не могла його в чомусь звинувачувати!

Та зараз нам є чим пишатися і ці зусилля не були марними як ми відчуваємо! Згодом все налагодилося, механізм запрацював, розвиток Академії пішов стрімко в гору, а подружжя й зараз живе в мирі та злагоді!

«Жінка протягом 10 років називала мене злодієм»

В традиційний День закоханих пан Брюховецький дарує дружині подарунки, але святом цей день не вважає:

- Свято – це коли

люди святкують, п'ють горілку! Ось, наприклад, 8 Березня – свято! Тоді так! Можна й випити, а як без цього! До того ж це ще день народження мого найголовнішого скарбу – Меланії (внучка почесного президента)! От це в нас свято як свято!

Тому й 14 лютого у В'ячеслава Степановича асоціюється ні ж чим іншим як зі снігом, зимою та лютими морозами! Але все змінилося, коли в життя прийшла Академія... Тепер при згадці перед очима студенти!

- В цей день очі в них світяться, ходять такі щасливі, витріщившись на небо, на зорі... посміхаються, радіють! Студентки намагаються виглядати якнайкраще, хлопці теж намагаються, але дівчата – більше...!

Не зважаючи на всю серйозність своєї особи, пан Брюховецький – молодий душею та великий мрійник. Він завжди знаходить місце справжнім почуттям. Зараз, працюючи над книгою про Віктора Петрова, також відомого під псевдонімами В. Домонтович та Віктор Бер, професор планує ввести в текст тему кохання.

Студенти Академії щиро бажають В'ячеславу Степановичу та Ларисі Іванівні здоров'я та щасливих років подружнього життя в коханні!

лася до четвертого курсу, і коли я закінчувала четвертий, а він другий ми одружилися!

Одруження – було важливим рішенням та кроком в житті професора. Це був його найшаленіший вчинок в ім'я кохання!

- Понад усе в світі я цінував свою свободу та незалежність, але чого не зробиш заради тієї єдиної! Були звичайно ж і квіти, і цукерки, і подарунки... Одного разу навіть перевернув головою до землі (хотів перевірити чи зміниться ставлення, але ні не змінилося)! Але одруження – це вчинок!

Та з шлюбом почалися і повсякденні проблеми та перешкоди. А в кого їх не буває? Але для справжнього кохання нічого не страшно, воно все подолає!

- Головне – вміти вибачати, «підлаштовуватися» один під одного, пробачати образи і не сваритися через дрібниці та непорозуміння, бо життя складна річ. – посміхаючись запевнює В'ячеслав Степанович.

Одним із випробувань стала Києво-Могилянська Академія:

- Жінка протягом 10 років називала мене злодієм! Я рано о шостій поки ще всі сплять тихесенько прямував до дверей і мчав до Академії, а повертався пізно ввечері, тож мене майже ніхто не помічав)

Розмовляла Анна Калашник